

РЕШЕНИЕ

№ 562

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 27.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12048** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в К., Турция, гражданин на Република Турция, срещу Решение № УП-В5 от 23.11.2020 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна. Жалбоподателят поддържа, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Твърди, че ясно и недвусмислено е изложил опасенията си от преследване, свързани с действия на полицията, прокуратурата и съда в Турция. Посочва, че не е член на организацията F., но членува в К. – благотворителна организация, в полза на която извършвал парични преводи. За тези му действия му е повдигнато обвинение по чл.314, ал.2 от НК на Турция – за членство в терористична организация. Сочи информацията относно страната по произход – Резолюция на Европейския парламент от 08.02.2018 г. относно настоящето положение с правата на човека в Турция. Поддържа, че неправилно молбата му е разгледана в ускорена процедура, поради което незаконосъобразно административният орган е стигнал до заключение, че твърденията му не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Претендира за отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката на административния орган за разглеждане на молбата му в общо производство.

Ответникът интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците оспорва жалбата, чрез юрк. Ч.

Представителят на СГП намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-3031 от 06.11.2020 г. до Държавната агенция за бежанците А. А. е поискал предоставяне на международна закрила. Приложена е молба рег. №РД 09 В 877 от 06.11.2020 г. чрез директора на РПЦ С. до ДАБ, в която кандидатът посочва, че на 01.11.2020 г. влязъл легално на територията на България въз основа на издадена му виза „С“ с разрешено пребиваване в рамките на 6 дни в периода от 23.10.2020 г. до 13.11.2020 г. На 03.11.2020 г. се явил в РПЦ С., където поискал да подаде молба за закрила, но служител на ДАБ прегледал паспорта му и преценил, че молбата му може да бъде приета след 06.11.2020 г. Към молбата приложил документ на турски език.

Производството е образувано с регистрирането на кандидата с регистрационен лист рег. № УП-3031/06.11.2020 г., за което е представен валиден национален паспорт на името на А. А..

На проведено на 20.11.2020 г. интервю кандидатът заявил, че в периода 2016 г. – 2017 г. в дома му бил правен обиск, след което отново направили обиск, вкл. на работното му място и в книжарницата, в която работи. Относно приложения към молбата документ обяснява, че е обвинителен акт, който адвокатът му получил през м.април 2019 г. След това му била наложена мярка „подписка“, въз основа на която всеки понеделник се подписвал в полицейското управление. До момента нямало присъда и делото било висящо. Били проведени 4 съдебни заседания, на които кандидатът се явил заедно с адвоката си. Първоначално, в продължение на 5-6 месеца, се опитвал да получи виза за Б., но не успял. След това, от българската Консулска служба в [населено място] му издали еднократна, краткосрочна виза, въз основа на която на 01.11.2020 г. напуснал Турция през ГКПП К. и на същата дата легално влязъл в България през ГКПП Капитан А..

Заявява, че не е имал проблеми с властите и правителството или религиозни проблеми, нито членува в религиозна организация. Сочи, че симпатизирал на организацията на Ф. Г., посочена в обвинителния акт.

За срок от няколко дни – от 05.08. до 08.08.2018 г. бил арестуван от полицията и разпитван. След 08.08.2018 г. му било изготвено обвинение и прекарал 4 месеца в затвора. С постановление от 04.12.2018 г. бил освободен с мярка за неотклонение „подписка“. От адвоката си разбрал, че за повдигнатите му обвинения за членство в терористична организация, се налага наказание минимум 25 години затвор. Напуснал Турция, защото нямал сигурност за живота си и постоянно бил следен. Сочи, че има още 4-5 съдебни дела за финансови измами, тъй като от притежаваните банкови карти превеждал пари към организацията ФЕТО.

Няколко месеца преди да напусне адреса си в област И., [община], кв.3., опразнил къщата си и живеел на хотел.

Сочи, че е член на партията на Е. – Партия на справедливостта и благоденствието, но от пет години държавата ги обявила за терористи, след опита за преврат от 15-16.07.2016 г. Поддържа, че от дете симпатизира на организацията на Ф.

Г., тъй като той помагал на децата, които нямали възможност да учат. Г. имал в Турция училища и курсове, на които кандидатът помагал, но вместо това с обвинителния акт било записано, че е помагал на терористична организация.

След м.юли 2016 г. не поддържал контакти с организацията на Г., а по време на съдебните заседания посочил, че не е негов поддръжник, защото така го посъветвал адвокатът. След м.юли 2016 г. постоянно бил следен. Поддържа, че откакто започнали делата, постоянно искал да напусне Турция, дори правил опит с лодка да премине в Гърция.

Посочва, че не е изтезаван от полицията или в затвора, но бил подложен на психологически натиск при разпитите. Тъй като бил обявен за поддръжник на ФЕТО, не можел да си намери работа или да се включи в обществото.

Не желае да се върне в Турция, тъй като ще бъде вкаран в затвора и това ще има лоши последствия за него. Изразява опасение, че поради възрастта си, ако бъде вкаран в затвора, няма да излезе оттам. Сочи, че твърденията в обвинителния акт са верни и издетите веществени доказателства са негови.

В представения Обвинителен акт № 2019/7654, основен номер 2018/47157 и производство № 2018/42145 на Съда за тежки наказания, И., като обвиняем е посочен А. А., син на А. и Р., [дата на раждане], регистриран в област И., общ. Б., кв. З.. Повдигнатото обвинение е за членство в терористична организация по чл.314, ал.2 от НК на Република Турция. В него подробно е описана дейността на въоръжената терористична организация, основана от Ф. Г., вкл. като езотерична структура, основана на секретност, която навлиза в държавните институции и неправителствените организации на Турция. На нея се приписват действията по сваляне на гражданската власт на 17/25 декември 2013 г., саботажа на операцията от 19.01.2014 г. на Националната разузнавателна служба, интензивна пропагандна дейност по изтощаване на държавните институции и опита за преврат от 15/16 юли 2016 г. Посочено е, че при структурирането на ФЕТО сред търговците и бизнесмените от общината е основано С. на бизнесмените в К., за което подробно са описани основаването му на 26.05.2010 г., проведените Общи събрания и свикана на 13.06.2016 г. ликвидационна комисия. При претърсване, извършено в сдружението К., било открито списание „К. Новини“, публикувано през м.февруари 2012 г. с откъснати страници. Направен е извод за пряка връзка на К. с въоръжената терористична организация ФЕТО, както и че сдружението К. е създадено от въоръжената терористична организация ФЕТО в областта К. за привличане на търговци/бизнесмени. Посочено е, че образователните институции А., К. и Асоциацията на активните служители са в близки взаимоотношения помежду си, действат в рамките на организацията ФЕТО и следват инструкциите ѝ.

За обвиняемия А. А. е посочено, че е член на организацията К., която е бизнес-структура на ФЕТО, и има банкова сметка в Банка А., която е банка за финансово обединение на въоръжената терористична организация ФЕТО. При направен обиск с дома му са открити организационни материали – 7 броя CD-та с речи на Ф. Г. и 1 брой афиш на Ф. Г.. В докладите за разследване и установяване от 06.08.2016 г. било посочено, че лицето е свързано с въоръжената терористична организация ФЕТО и участва активно във всякакви действия от нейно име в област К.. От правна страна е прието, че като член на въоръжената терористична организация ФЕТО следва да бъде обвинен в престъпление по чл.314, ал.2 НК на Турция – за членство във въоръжената терористична организация.

Постановено е оспореното Решение № УП-В5 от 23.11.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ молбата на кандидата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена като явно неоснователна.

Административният орган не е кредитирал като достоверни твърденията на кандидата, поради установени в тях противоречия, напр. относно твърденията му, че е член или не е член на ФЕТО. Пред съда в Турция А. А. посочил, че децата му са малки, докато в интервюто пред ДАБ заявил, че има един син на 15 години. Имало противоречие в твърденията му, че се подписва в полицията вече три години, докато тази мярка била наложена едва след м.декември 2018 г., т.е. преди две години. Другите „несъответствия“ в решението, съдът не приема за такива – че при разпитите му е оказан психологически натиск, а не твърдял да е изтезаван (за каквото в житейския смисъл на думата се приема физическото изтезание) и че имал три-четири или седем-осем дела за финансови измами, което изброяване не е показателно за достоверността на твърденията.

След така изброените несъответствия в твърденията на кандидата, органът е направил извод, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване по смисъла на чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ, поради което не са налице условията по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1, ал.6 и ал.8 ЗУБ. Посочил е, че полицейското следене не е преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ, а мярка на „външно наблюдение“. Допълнителен аргумент е намерен в това, че кандидатът самостоятелно е решил да напусне Турция и това е станало легално. От факта, че от м.април 2019 г. били проведени четири съдебни заседания без осъдителна присъда е направено заключение, че съдът не разполага с убедителни доказателства за исканото в обвинителния акт наказание. От обвинителния акт ставало ясно, че обвиненията срещу А. А. се основават на финансови престъпления в интерес на организацията ФЕТО, без да се твърди негова активна политическа дейност.

Направен е извод, че сочените финансови престъпления не попадат в предметния обхват на ЗУБ и са ирелевантни за търсената закрила по ЗУБ. Евентуално пребиваване в затвора в Турция, при връщане на кандидата, щяло да бъде резултат от доброволното му отклонение от мярката „подписка“, а не от повдигнатите обвинения. На основание чл.73 ЗУБ и като е разгледал основанията на предоставяне на хуманитарен статут, административният орган е заключил, че за А. А. не е налице реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като липсвали предприети такива действия от официалните власти или друга групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Действителните мотиви на кандидата следвало да се свържат с бягство от съдебна отговорност преди да е приключило съдебното дело. Доброволното заминаване от страната било указание за липса на всякакви проблеми с турските власти или други недържавни организации или субекти. От информацията относно страната по произход в приложена справка рег. № МД-499 от 15.09.2020 г. е направен извод за липса на основание по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на А. А. на 02.12.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 07.12.2020 г., т.е. в срока по

чл.84, ал.2 ЗУБ, от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен чл.70, ал.1 ЗУБ административен орган и в установената форма, но при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.

Разпоредбата на чл.70, ал.1 ЗУБ предоставя компетентност на интервюиращият орган в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. По силата на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, б и 8, и чужденецът:

1. се позовава на основания извън предмета на този закон;
2. не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Така наведените основания съответстват на чл.31, пар.8, б.“а“ и чл.32, пар.1 от Директива 2013/32/ЕС - държавите-членки могат да предвидят ускоряване на процедура по разглеждане в съответствие с основните принципи и гаранции по глава II като сметат определена молба за неоснователна, ако решаващият орган установи, че кандидатът не отговаря на условията за международна закрила съгласно [Директива 2011/95/ЕС](#). Определена молба е очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство (чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС).

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Неправилно и необосновано административният орган е приел, че кандидатът не навежда релевантни към международната закрила по ЗУБ обстоятелства. Изложените в бежанската му история факти са логични, последователни и противно на приетото от органа – безпротиворечиви, а в случая се явяват подкрепени и от представени от лицето писмени доказателства – обвинителен акт. Следва да се отбележи, че чужденецът се е явил пред компетентните органи в България, предоставящи международна закрила, още на втория ден от пристигането си в България. Това обстоятелство, освен релевантно по чл.4, пар.1 и пар.5, б.“г“ от Директива 2011/95/ЕС, е указание, че преминаването на държавните граници е предприето именно с цел да се търси международна закрила. В подкрепа на изложеното е подадената молба рег.№ РД 09 В 877 от 06.11.2020 г. чрез РПЦ С. при ДАБ, в която кандидатът е посочил, че

животът и сигурността му в държавата по произход са застрашени, приложил е копие от националния си паспорт и от обвинителен акт № 2019/7654 (на турски език). Фактът на легалното напускане на страната по произход не следва непременно да се асоцииран с липса на индиция за преследване, още повече при посочените в интервюто факти, че „тези хора ми извадиха входна виза за България“ и „докато пътувах насам, постоянно плащах рушвети“.

Освен, че веднага след пристигането си в България, е подал молба за закрила и приложил писмени доказателства в подкрепа на твърденията си, че чувства заплахата за живота и сигурността в държавата си по произход, чужденецът е изложил бежанската си история последователно и безпротиворечиво. Дори и да са налице отделни несъответствия, същите са незначителни и не обосновават явна неоснователност на молбата за закрила.

Посоченото от кандидата в молба рег.№ РД 09 В 877 от 06.11.2020 г. чрез РПЦ С. е, че е „обвинен в извършване на престъпление, което не е извършил, поради принадлежността му към движението на Ф. Г.“, не може непременно да се тълкува като отричане на принадлежността към тази организация, както необосновано поддържа органът. Недопустимо е извършеното от него позоваване на обясненията на обвиняемия, посочени в обвинителен акт № 2019/7654, както предвид презумпцията за невинност, така и предвид логичното обяснение на опита му да отрича повдигнатите обвинения. Напълно безпочвени са съжденията на органа, че „наличието на няколко заседания по съдебното дело е указание, че съдът не разполага със сигурни доказателства“.

Посочената в изявленията на кандидата разлика в броя и възрастта на децата му (според обвинителен акт № 2019/7654 са няколко и са малки), в броя на делата за финансови измами (3, 4, 7 или 8) или в броя на годините, през които е бил с мярка за неотклонение „подписка“ – 2 или 3, не могат да повлияят на основните елементи от бежанската му история, относими към обстоятелствата по чл.8, ал.1, чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Именно те са изнесени от кандидата последователно и непротиворечиво – обиск в дома му през 2016 г. (според обвинителния акт има доклади за разследване и установяване от 06.08.2016 г.), датите на разпити и на задържане през 2018 г., освобождаването му на 14.12.2018 г. и налагането на мярка за неотклонение „подписка“.

Напълно необоснован е и изводът на административния орган, че повдигнатите на кандидата обвинения са за финансови престъпления, поради което неговата основна цел да се осуети наказателното преследване. Недвусмислено е посочено в обвинителния акт, че повдигнатото обвинение по чл.314, ал.2 от НК касае членството на А. А. във въоръжена терористична организация, като за това е съобразено, че той е член на К., която организация е посочена като бизнес-структура на ФЕТО, както и, че при направен обиск в дома му са открити организационни материали – 7 броя CD-та с речи на Ф. Г. и 1 брой афиш на Ф. Г.. Изнесените в обвинителния акт факти относно структурата и организацията на дейност на въоръжената терористична групировка ФЕТО и нейната бизнес-структура К., не оставят съмнение относно вида на повдигнатите срещу кандидата обвинения.

Касае се за изключително сериозни обвинения, подкрепени с писмени доказателства, достоверността на които се потвърждава от информацията относно страната му на произход.

В Резолюция на Европейския парламент от 13 март 2019 г. относно доклада на

Комисията от 2018 г. относно Турция (2018/2150(I.)) се отбелязва, че продължителното извънредно положение е довело до ерозия на принципите на правната държава и до влошаване на положението с правата на човека в Турция, което може да има дългосрочни последици за институционалната и социално-икономическата тъкан на страната. Изразява се загриженост, че много от процедурите, въведени през периода на извънредното положение, все още се прилагат от полицейските сили и от местните администрации, изразява се също така загриженост относно сериозното влошаване на положението в областта на свободата на изразяване, свободата на събранията, свободата на сдружаване, процесуалните права и правото на собственост... предупреждава се за опасността от злоупотреба с мерките за борба с тероризма за легитимиране на потъпкването на правата на човека, настоятелно се призовава Турция да спазва принципа за пропорционалност в мерките си за борба с тероризма и да приведе законодателството си в областта на борбата с тероризма в съответствие с международните стандарти в областта на правата на човека. Изразява се съжаление относно предприеманите от турското правителство действия срещу турски граждани в трети държави, включително тормоз и отвличания, скрито наблюдение, както и практиката за поддържане на горещи линии, чрез които хората биват насърчавани да правят доноси до правителството за други граждани; изразява се дълбока загриженост относно незаконното отвличане и екстрадиране на 101 турски граждани, извършено в 18 държави, което е потвърдено в изявление на турските органи от 16 юли 2018 г. *В т.7 от резолюцията се отбелязва загриженост, че след въвеждането на извънредното положение броят на молбите за убежище, подадени от турски граждани, значително се е увеличил, като в резултат на това Турция сега е на пето място по броя на молбите за убежище в държавите — членки на ЕС, по данни на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището.*

По данни от сайта на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, графа L. A. T., ноември 2020 г., са налице значителни различия между основните националности по отношение на дела на решенията за предоставяне на статут на бежанец в сравнения с тези, предоставящи субсидиарна закрила. Например досега през 2020 г. почти всички положителни решения, издадени на турски граждани, дават статут на бежанец, докато случаят е такъв за 77% от иракчаните, около две трети от сирийците и малцинството от афганистанците. През ноември най-много молби за закрила са подали сирийци (14 % от общия брой), афганистанци (13 % от общия брой) и пакистанци (5%). Колумбийци, иракчани, венецуелци, турци, нигерийци, бангладешци и сомалийци са подали много заявления.

Според справка рег. № МД-499 от 15.09.2020 г. на ДАБ широкото антитерористично законодателство в Турция ограничава основните свободи и компрометира върховенството на закона. От опита за преврат през 2016 г. властите освобождават или отстраняват от длъжност над 45 000 полицаи и военни служители, повече от 130 000 държавни служители, уволняват една трета от съдебната система, арестуват и изпращат в затвора над 80 000 граждани и затварят повете от 1500 неправителствени организации по причини, свързани с тероризма, предимно за предполагаеми връзки с движението на духовника Ф. Г.. На 11.09.2020 г. турските власти издават заповеди за арест на 130 души заради предполагаемите им връзки с терористичната организация ФЕТО.

Логично е именно активизирането на властите в страната по произход по отношение на преследването на лицата с предполагаеми връзки с терористичната организация

ФЕТО да провокира страха от преследване при жалбоподателя. При доказаност на вида на повдигнатото му обвинение и официалния характер на информацията относно страната на произход, в която е налице опасност от злоупотреба с мерките за борба с тероризма и потъпкване правата на човека, съдът приема, че по отношение на кандидата са доказани основателни опасения от преследване, основани на изразено от него политическо мнение съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ. Противно на доводите на ответника, тези действия са достатъчно тежки по своето естество и могат да доведат до нарушаване на основни права на човека по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ, респ. до реална опасност от тежки посегателства по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за явна неоснователност на молбата за закрила по смисъла на чл.70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, административният орган е допуснал нарушение на чл.35 АПК, тъй като не е изяснил в пълнота фактите и обстоятелствата от значение за случая, което е довело до неправилно приложение на материалния закон – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК. Дължима е отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне по молбата за закрила, при съблюдаване на посочените по-горе указания за тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в К., Турция, гражданин на Република Турция, Решение № УП-В5 от 23.11.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут като явна неоснователна.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на административния орган за повторно произнасяне по молба рег. № УП-3031 от 06.11.2020 г. на А. А., гражданин на Република Турция за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: